

CESTOU NECESTOU

Pondělá, 02. úně 2018

Tak jsem vlastně nastoupila do práce... Alespoň mi to tak trochu připadá. Jednoznačně mi připadly - "povinnosť vlastně" - nejen chodit pravidelně sepešem, ale teě i pravidelně, každě pracovní den, jezdit na tři hodiny do Anglie. Což obně cestu jednu hodinu tam, jednu zpět, tam, když už tedy jsem "tam", neboli v centru, tak se kou co kde lž, co kde mají zámavěho.

A přě hodin je v ťdu hned. K tomu ty ťtrape se psem, a je to pracovní doba jak vyřitě... Jeřtě jednou vřím napřju o měm každě denněm cerstovně: nejraději mřím tu první, respektive poslední. Āřst, kdy jedu autobusem. Mřím totiž kliku, ťže bydlěm v mště, kde je docela klid, ulice jsou poměně tichě a přějemně. (V okolí mřím dva parky - jeden meně, Karl Schurz Park, pochopitelně Central Park. Ale ten je kus dšle a je v nřm štěle hodně lidě. O parcěch vřím napřju přěřtě.) Proto jezď do centra mřlo lidě, jedu vřtřinou v polooprězdněm a zpřt v oprězdněm autobuse. Takě je to takově přěmprojěřka zdejřmi ulicemi.

Ten neuvřitěně rambajs, o kterěm bych vřím dnech chtěla napsat, zaěně aš na Broadway, když vlezu do subway.... V době, kdy tudy jezďm, je už řpiěka, takě je tam vřtřinou docela fest plno. A absolutně se to nedě srovnat s metrem v ťechěch - je to nřco velkě, horkě, divkě. Ale o zřbavu je tu v každě denně. Āi noěně dobu postarěno: těm přěm pokašdě do vozu břhem tě krětkě cesty na Penn station vstoupě. nřjakě zámavě Ālověk - nřkdy i skupinka. Zpřvajě, tancujě, prochřzejě- vozem, a pochopitelně vrbřrajě- peněze. Musěm ale Āct, ťže jsou vřtřinou docela době. Pěřkrějt jsem si Āmeka, ťže v Evropě by byli cělebrity... :-))

Nedokěřu se neděvat - tedy ne Āumět, prošm. Snašěm se břt totělně neněpadně a zatěm slavěm ouspřchy. A i když mne dcera varovala, Ā toho mohl nřkdo vřimnout, coš podle mne absolutně nehrozě, tak fotěm. Jen nesmě břt zapnutě blesk :-))).

Ale ono to opravdu neně k pozněně, protoě jestli v celěm voze se najde jeden jedině Ālověk, kterě nemě v ruce mobil, tak to je těm zřzrak. Vřichni nřco Ātou, hrajou, telefonujě, přěřjou... Jsou ponořni do svěho mobilověho světa a absolutně nevěmajě okolí. Jo, jednoho, co nemě v ruce mobil, jsem v přitek našla - rastafariana, řtrykujěcěho Āepici. Přěpomněl mi mou babiěku drahou milovanou, protoě stejě jako ona koukal vřjude mošně a přěmitem hěřkoval. A ťže mu to řlo od ruky, to byste koukali... Jeho dšvka, co sedě vedle, měla na sobě nřtělně k a pidi-mini-spodně kalhotky. Snad o přř cm vřtřě tanga... Jeřtě ťže si po chvěli pak dala tu tšku do klěna...

Jak už jsem psala, je vřtřinou narěno. A pokud si nřkdo nřřhodou na sedaěkěch ustele, tak ho nikdo nebudě. Snad mošně na koneěně, ale cestou rozhodně ne.

Když vylezu ze subway na ulici, dostanu třáskou ránu. Tedy moje bublinky. Nevěděla bych, k čemu to přirovnat, je to super kravál velkoměsta: po silnicích jezdí dost policajtů, v jejich majápuťkách na plnicí koule houkačky. Stejně tak velké sanitky, kterých tu jezdí neurekom. Do toho houkačky v jezech nespokojených lidí, skápná brzdiť rovinná motorek. Neledasjakých, tady se na jaké tů obyčejně motorce nejezdí, to jsou vady takové ty velké široké super-maxi-turbo, které, i když se ploužákem krokem, tak vydávají rachot jak vztáctá-cá tryskáč. A autobusy... A samozřejmě - vjude někdo na co hraje, vykřikuje, nabízí, zpívá, vytrubuje, pobíhá... Meziť jsou vjude možná na ulici ubytleni nejznámější bampovci - bezdomovci, "houmláci".

Od starších, kteří na ulici prošli u desítek let, přišel stádně včera, a po zelení, tedy mládě tak kolem dvacátý. Jo, je tu taky dost mladších...

A každá má nějakou tu epravou vizitku, takovou upoutávkou: "hele, co mi je, kolik mi je, nemám nic, přispějte."

Je ale fakt, že zas moc neobtěžují, klidně si v tom svém "přímězemě" docela spokojeni jsou... Tahle paní, která si právě vyjádřila svém papundeklu přání je o dost nepřeměně nemoci (i když pochybuju, že ji skutečně má), se po chvíli sebrala, odešla ke známým kousek vedle a v rytmu bubenků vystihla dokonalý tanec. Pak odešla s kbelíkem publikum a šla si vedle na oběd. Prostě - každá si říká, jak chce, jak ho to baví... (Mj. bezdomovci je v New Yorku kolem 90 000 lidí, ale pouze pět procent z nich je trvale bez přístřeší. Másto máj totiž zavedený systém, díky němu má majlí lidé bez domova zabezpečeno, že máj kde přispějí.)

d@niela